

יגאא קורצאק קורצ'אק
اسرائيل تقرا كورنشاك

לבד

מאת: יאנוש קורצ'אק, כתבים ה', עמ' 225-227

תרגום: אורי אורלב

המְשַׁרְת שְׁלִי בְּקֶשׁ רְשׁוֹת לְהַעֲדֵר בְּיוֹם רֵאשׁוֹן; אִמּוֹ הִגִּיעָה מִן הַכֶּפֶר וְהוּא הִלָּךְ לְבַקֵּר אֶצְלָהּ. וְאוּלַי זֶה רַק תִּירוּץ?

אֲנִי לְבַד, לֹא בָּקוּ הַבְּרִיאוֹת, מִשׁוּם כֶּךָ עָלַי לְשִׁבֵּת בְּבֵית, לְמִרְוֹת שֶׁבְּחוּץ זִרְחַת שְׁמֵשׁ בְּשִׁמֵי תִּכְלַת בְּהִירִים וְרִיחַ אֲבִיב עוֹמֵד בְּאֲוִיר.

פְּתַחְתִּי אֶת הַחֲלוֹן לְרָחוֹב, וְשִׁבְתִּי בְּכִרְסָה רַבָּה, הַנְּחַתִּי לְיָדֵי סֵפֶר עַל שֶׁלְּחוֹן קֶטָן, נִטְלַתִּי לְעֶצְמִי סִיגָר וְאֲנִי מִתְבַּוֵּן בְּהִמּוֹן הַמְטִילִים הַמִּתְהַלְּכִים בְּרָחוֹב.

מִשׁוּם מָה עֲצוֹב לִי, תִּקְפּוּ אוֹתִי גַּעְגּוּעִים וּמַעֲיִן עֶרֶךְ פֶּשֶׁט בְּכָל יְשׁוּתִי, זְכָרוֹנוֹת כְּלִשְׁתָּו עַל מַחְשְׁבוֹתַי, תְּמוֹנוֹת מְכָרוֹת עוֹבְרוֹת לְנֶגֶד עֵינַי, פְּנִים מְכָרוֹת, שֶׁנִּשְׁלָפוּ מִן הַעֲבָר כְּכּוֹחַ הַדְּמִיוֹן, רוֹכְנִים אֲלֵי. רְגָשׁוֹת שֶׁגִּוְעוּ קָמִים לְתַחֲתָיָהּ וְשִׁקְשׁוֹק גְּלַגְלֵי הַמְרַבְּבוֹת, רַחֵשׁ צַעֲדֵי הָאֲנָשִׁים בְּרָחוֹב, לְבוֹשֵׁם הַמְהִדָּר וְשִׁמְחַת הַחַיִּים שְׁלֵהֶם – מְטִילִים עָלַי שְׁעָמוּם וְעוֹלִים לִי עַל הַעֲצָבִים.

אֲנִי חֵשׁ שֶׁבְּעוֹד רְגַע תַּעֲלֶה בְּדַעְתִּי שְׁאֵלָה שֶׁתִּכְסֶּה אֶת מִצְחִי בְּעָנָן כֶּבֶד עוֹד יוֹתֵר; אֲנִי חֵשׁ שֶׁזוֹהִי שְׁאֵלָה הַנוֹגַעַת לְלִדּוֹתַי, לְעֲבָרִי, לְחַיִּי; אֲנִי חֵשׁ שֶׁלֹּא אוֹכַל לְהִשִּׁיב תְּשׁוּבָה, וּבְכָל זֹאת אֲנִי רוֹצֶה שֶׁהַשְּׁאֵלָה תִּבְזִיק בְּמוֹחִי.

אֲנִי עוֹבֵר לְחֶדֶר שֶׁחֲלוֹנּוֹ נִשְׁקָף לְחָצֵר. כָּאִן שֶׁקֵּט יוֹתֵר, כָּאִן לֹא יִפְרִיעַ שְׂאוֹן הַרְחוֹב לְהַרְהוּרִי. דְּמָמָה. חֲלוֹנוֹת פְּתוּחִים, הַדְּיָרִים נִצְאוּ לְטִיּוֹל. אֲנִי עוֹמֵד וּמְחַכֵּךְ אֶת מִצְחִי בְּכַף הַיָּד.

”עַל מָה חִשְׁבְּתִי לִפְנֵי רְגַע?”

שִׁמְעֵתִי לְחֵשׁ. תַּחֲלֶה חֲרִישִׁי, אַחֲר־כֶּךָ רָם יוֹתֵר. זֶהוּ יֶלֶד הַמִּתְפַּלֵּל כְּשֶׁעֵינָיו נִשְׂוֹאוֹת לְשָׁמַיִם. בְּנִיעִמָּה מוֹזְרָה עוֹלָה תִּפְלָתוֹ הַנוֹגָה שֶׁל הַיֶּלֶד לְשָׁמַיִם:

- אֲלֵי הַטּוֹב, אֲנִי אוֹהֵב אוֹתְךָ בְּכָל נַפְשִׁי, מִפְּנֵי שֶׁאַתָּה טוֹב לְכֻלָּם. אֲנִי אוֹהֵב אֶת הַהוֹרִים שֶׁנִּתְּתָ לִי, מִפְּנֵי שֶׁגַּם הֵם אוֹהֵבִים אוֹתִי מְאוֹד. אֲנִי רוֹצֶה, אֶלֶהֵם, שֶׁלֹּא תִכְעַס עָלַי אִף פַּעַם, שֶׁלֶהוֹרִים שְׁלִי לֹא יִהְיוּ אִף פַּעַם צְרוֹת בְּגַלְלִי, וְשֶׁכָּל הָאֲנָשִׁים שֶׁמְכִירִים אוֹתִי יִהְיוּ מְרָצִים מִמֶּנִּי. תֵּן לְהוֹרֵי בְּרִיאוֹת וְחַיִּים אֲרָכִים וְעֲשֵׂה שֶׁכָּל הַיֶּלְדִים יִהְיוּ טוֹבִים וּמְאֻשְׁרִים.

דְּמַעַה מְפֻלָּאָה נִצְנָצָה בְּעֵינָיו שֶׁל הַיֶּלֶד כְּאִשֶּׁר בִּטָּא אֶת הַמְלִים הָאֵלֶּה, הַלֵּת מְלֻאָכִים בְּהִירָה הַקִּיפָה אֶת דְּמוּתוֹ הַזְּעִירָה.

גַּל שֶׁל רְגָשׁוֹת עֲצוּבִים הֶעֱכִיר אֶת נַפְשִׁי... גַּם אֲנִי הִיִּיתִי יֶלֶד, גַּם אֲנִי הֶאֱמַנְתִּי בְּכֶךָ שֶׁתִּפְלֶה אַחַת שְׁלִי מִסְגְּלַת לְזַכְּךָ אֶת הָאֲנוּשׁוֹת וְלִהְבִּיא לָהּ אִשֶּׁר, גַּם עָלַי עֲבָרוּ כָּל אוֹתָם הַדְּבָרִים הַעוֹבְרִים הַיּוֹם עָלָיו וְכָל מָה שֶׁעוֹד עוֹמֵד לְפָנָיו עַד שִׁיְהִיָּה לְאָדָם כְּמוֹנִי.

מָה עֲשִׂיתִי עִם הַיֶּלְדוֹת שְׁלִי, מָה עֲשִׂיתִי עִם נַעֲרָי?

כֶּךָ הַשְׁתוֹקְקוֹתִי שֶׁלְּפָחוֹת דְּמַעָה אַחַת תִּנְצַנֵּץ בְּעֵינַי, אִם גַּם הַבְּנָתִי שֶׁלֹּא אֶבְכֶּה. אֲנִי זָקוּק לְהַתְרַגְּשׁוֹת גְּדוֹלָה יוֹתֵר כְּדֵי לְבַכּוֹת! לְפִיכֶךָ בְּקִשְׁתִּי לְחַבֵּק אֶת הַיֶּלֶד הַזֶּה בְּזְרוּעוֹתַי, לְהַצְמִיד אוֹתוֹ אֶל חִזִּי וְלְבַכּוֹת עַל כָּל הַדְּבָרִים שֶׁעֲבָרוּ עָלַי. וְרַצִּיתִי לְדַבֵּר אֲרַכּוֹת עַל לְבוֹ שֶׁל אוֹתוֹ יֶלֶד עַד שֶׁדְּבָרֵי יַחֲדָרוּ עִמָּךְ כֶּךָ לְתוֹךְ מַחְשְׁבוֹתַי וְרַגְשׁוֹתַי שֶׁשׁוּם נְסִיוֹן חַיִּים לֹא יוֹכֵל לְטַשְׁטֵשׁ אוֹ לַעֲקוֹר אֶת מְלוֹתַי. הַשְׁתוֹקְקוֹתִי לְהִסְבִּיר לוֹ אֶת מִשְׁמַעוֹת הַמְּלִים שֶׁעֲדִין לֹא הִזְהָ מְסֻגָּל לְהִבִּין, וְאִשֶּׁר בִּטָּא מִתוֹךְ אֵיזָה נְבוֹאָת לֵב חֲסֵרַת פֶּשֶׁר.

ישראל קורצ'אק קורצ'אק
إسرائيل تقرا كورتشاك

עֲשֵׂה שֶׁכָּל הַיְלָדִים וְכָל הָאֲנָשִׁים בְּכָל הָעוֹלָם יְהִיו טוֹבִים וּמְאֻשְׁרִים.

אֲדָה שְׂאֵלָה אַחַת פְּלִחָה אֶת לְבַי כְּמוֹ סִפְיוֹן חֵד.

”אֲתָה, אֵיזוֹ זְכוּת יֵשׁ לָךְ עַל הַיְלָד הַזֶּה הַזֶּה?”

כֵּן, אֵיזוֹ זְכוּת יֵשׁ לִי עַל הַיְלָד הַזֶּה הַזֶּה?

וְאֵלֹה הָיָה לִי יֶלֶד מִשְׁלִי, הֵייתִי מְחַבֵּק אוֹתוֹ בְּזִרְעוֹתַי וּמַעֲנִיק לוֹ אֶת מַחְשְׁבוֹתַי, אֶת שְׂאִיפוֹתַי, אֶת הַבְּנֵי וְאֶת נְסִיוֹן חַיִּי, וְהֵייתִי יוֹדֵעַ שְׂאֵם אַמּוֹת, בְּכָל זֹאת יִמְשִׁיכוּ מַחְשְׁבוֹתַי לְחַיּוֹת בֵּילָדִי, לֹא אַמּוֹת כְּלִי. הֵייתִי יוֹדֵעַ שֶׁהוֹסַפְתִּי עוֹד חִלָּה אַחַת לְשִׁרְשֵׁרֶת הַדּוֹרוֹת שֶׁעָבְרוּ מִן הָעוֹלָם, וְהֵייתִי חוֹשֵׁב בְּהֵבִיטִי בֵּילָד הַקָּטָן בְּשָׂנְתוֹ:

”לֹא אֶגֶן עֲלֶיךָ מִפְּנֵי הַיִּסּוּרִים, מִפְּנֵי שֶׁהִסְבַּל מִזֶּכֶךְ אֶת הָאָדָם, אֲדָה אֶגֶן עֲלֶיךָ מִסְּטִיּוֹת בְּכָל יְשׁוּתַי: בְּאַהֲבָתִי וּבְשִׁנִּי, בְּדָאָה מְלֵאָת רִגְשׁ וּבְצַפְרָנִי, בְּדִיוֹק כְּמוֹ שֶׁלְּבִיאָה מְגִנָּה עַל גּוֹרִיָּה.”

לֹא, אֵין לִי שׁוֹם זְכוּת עַל הַיְלָד הַזֶּה. הוֹרִיו הָיוּ יְכוֹלִים לוֹמַר לִי בְּכָל רִגַע:

— אֵינְנוּ רוֹצִים בְּכֶךָ, אֵינְנוּ מְרַשִּׁים.

זִרְעוֹתַי נִשְׁמָטוּ בְּחֶסֶר אוֹנִים.

”מָה אַעֲשֶׂה בְּשִׂאֲרֵית חַיִּי?”

אֲנִי בּוֹדֵד, לְבַד. מִן הֶרְחוֹב עוֹלָה טְרַטוֹר גְּלִגְלִי כְּרַפְרוֹת וְהַמְלַת קוֹלוֹת בְּנֵי אָדָם. אֲנִי לְבַד.

